

คุณยายกับพระเจดีย์

คุณ ยายท่านเป็นผู้ที่รักธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นแม่น้ำ
ท้องทุ่งนา ท้องฟ้า และดวงตะวัน คุณยายเล่าให้ฟังถึงชีวิตใน
วัยเด็กว่า “ยายชอบดูดวงอาทิตย์ เวลานั้นขึ้น มันทก ดวงแดง
กลมโต ยายคิดอยากเดินไปให้ถึง” จวบจนกระทั่งท่านอายุอย่าง
เข้าสู่ช่วงปัจฉิมวัย ดวงตะวันกลมโตก็ยังคงอยู่ในใจของคุณยาย

ตอนเย็น ๆ ถ้าวันไหนคุณยายไม่ได้นั่งรถสามล้อ พี่อารีพันธุ์
มักจะพาคุณยายนั่งรถไปดูดวงอาทิตย์ที่ลานธรรม (ปัจจุบันคือ
บริเวณพื้นที่สภามรรณกายสากลหลังใหม่) บางครั้งข้าพเจ้าได้มี
โอกาสติดตามไป ทุกครั้งที่ไปดูคุณยายท่านจะสดชื่น เบิกบาน
ชี้ชวนให้ดูดวงอาทิตย์ ดวงแดงกลมโต เวลาใกล้ตกจะถึงพื้น
ยี่งในช่วงฤดูหนาว ดวงอาทิตย์จะดวงใหญ่ กลมโตเป็นพิเศษ
ภาพที่มักเห็นคู่ไปกับดวงอาทิตย์ตอนที่จะลาลับขอบฟ้า คือ ภาพ

ฝูงนกกำลังบินกลับรัง คุณยายท่านมักจะพูดว่า “หมดไปอีกวันหนึ่งแล้ว”

บางครั้งพี่อาร์พันธุ้จะพาคุณยายนั่งรถวนรอบลานธรรมรอบใหญ่ เพื่อดูบรรยากาศโดยรอบ ถ้าวันไหนอากาศดี ผู้คนไม่เยอะ ก็จะจอดรอไว้ และพาคุณยายเดินออกกำลังกายรอบ ๆ ลานธรรมด้านในสุด บางครั้งก็พาคุณยายเดินตามสนามหญ้าทางลาดเนินขึ้นไปบนลานธรรม ตอนเย็น ๆ แดดอ่อน ๆ มีลมพัดมาเอื่อย ๆ ใจสดชื่น เบิกบาน

“จากนามาเป็นวัด

สารพัดยายจัดหา

ทุ่งโล่งสุดขอบฟ้า

เหลียวมาเป็นลานธรรม”

เสียงคุณยายเอื้อนเอ่ยบทกลอน อย่างมีท่วงทำนอง เป็นจังหวะเฉพาะตัวไม่เหมือนใคร เปล่งออกมาด้วยความเบิกบานใจและภาคภูมิใจ กลอนบทนี้ข้าพเจ้ามักจะได้ยินคุณยายท่องอยู่บ่อย ๆ จนอยากจะเป็นเพลงคุณยาย เพราะตามปกติคนทั่วไปเวลาอารมณ์ดี มีความสุข เบิกบานใจ มักจะฮัมเพลงที่ตนเองชอบออกมา เป็นเพลงใดก็แล้วแต่เหตุการณ์ อารมณ์ และยุคสมัย

แต่เพลงของคุณยายไม่เหมือนใคร ข้าพเจ้าได้ยินคุณยาย
ท่องกลอนบทนี้ตั้งแต่เริ่มเข้ามาอุปฐากรับใช้ท่าน จนกระทั่งถึง
ก่อนหน้าที่ท่านจะไม่สบาย คุณยายก็ยังท่องกลอนบทนี้ คงไม่มี
ใครท่องกลอนบทนี้ได้ความรู้สึกและไพเราะเช่นท่านอีกแล้ว ทุก
ครั้งที่ท่องกลอน ดูท่านจะมีความสุข เบิกบานใจ และภาคภูมิใจ
คุณยายมักจะพูดถึงที่มาของกลอนบทนี้ว่า “ไม่รู้ใครมันเอายามา
ร้อง” คงสืบเนื่องมาจากกลอนยายครั้งแรก มีคนแต่งกลอนบูชา
ธรรมคุณยายว่า

ลมเลาะละลือรุ่ง	แสงสีรุ้งทุ่งคลองสาม
สดสวยด้วยสีคราม	เป็นฤกษ์งามจะพลันแปลง
สองแขนแสนขยัน	ยายฝ่าฟันอย่างกล้าแกร่ง
ร่างเล็กมีเรี่ยวแรง	สร้างวัดใหญ่แจ่มทุกสิ่ง
คุณยายทุ่มชีวิต	ยอมอุทิศแม้เป็นหญิง
ศิษย์เห็นยายเอาจริง	มีอาจนึ่งนอนอุรา
จากนามาเป็นวัด	สารพัดยายจัดหา
ทุ่งโล่งสุดโค้งฟ้า	บัดเดี๋ยวมาเป็นลานธรรม
มีน้อยมีเฝ้าหมาย	วัดพระธรรมกายขนานนาม
เป็นวัดคนใจงาม	ประพุดิตตามอย่างวัดไทย
เหน็ดเหนื่อยหลายสิบปี	กว่าวัดนี้จะเติบโตใหญ่
ผู้อยู่เบื้องหลังไซ้	คือ คุณยายของพวกเรา

คุณยายท่านคงได้ฟัง และได้จดจำเอาบางตอนมา
ดัดแปลงเป็นภาษาง่าย ๆ ของท่านเอง เป็น

“จากนามาเป็นวัด สารพัดยายจัดหา
ทุ่งโล่งสุดขอบฟ้า เหลียวมาเป็นลานธรรม”

ในขณะนั้นพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่ยังเป็นทุ่งโล่ง มีเพียงบริเวณ
ลานธรรมเท่านั้นที่ใช้งานเป็นพื้นที่ประกอบพิธีกรรม เวียนประ
ทักษิณจุดประทีปมาฆบูชา หรือตักบาตรในช่วงเช้า ซึ่งในวัน
มาฆบูชานี้ ทุกปีคุณยายจะมาร่วมพิธีทั้งช่วงเช้า ช่วงบ่าย และ
ช่วงค่ำ ซึ่งมีการจุดมาฆประทีป

นับว่าเป็นความทรหดอดทนและเป็นความเมตตาอย่างยิ่ง
ที่คุณยายวัย ๘๐ กว่าต้องมานั่งคุกเข่าให้กับทุก ๆ คน ตลอดทั้งวัน
ท่ามกลางสภาพอากาศหลายแบบ ตอนบ่ายอากาศร้อน ตอนค่ำ
มีพิธีจุดมาฆประทีป คุณยายนั่งในพื้นที่กลางแจ้งไม่มีที่กั้นกำบัง
มีทั้งหมอกและน้ำค้าง แต่คุณยายท่านไม่เคยปรินากบ่น มีแต่
ความสดชื่น เบิกบาน ที่ได้เห็นภาพผู้คนมากมายจากทั่วสารทิศ
มาร่วมพิธีในงานบุญใหญ่ และได้เห็นภาพประทีปโคมไฟสว่าง
ไสวไปทั่วลานธรรม

ต่อมา พื้นที่บริเวณ ๒,๐๐๐ ไร่ เริ่มมีการปรับปรุงเปลี่ยน

แปลง บริเวณด้านหลังลานธรรมมีการขุดดิน ถมดิน ปรับพื้นที่ เพื่อเตรียมการก่อสร้าง

เมื่อมีโอกาสที่อารีพันธุ์ยังขับรถพาคุณยายมาชมที่ลานธรรม แต่ในครั้งนี้พิเศษกว่าครั้งไหน ๆ ข้าพเจ้าจึงได้จัดบันทึกภาพเหตุการณ์วันแห่งความประทับใจนั้นไว้ และได้คัดลอกนำมาให้อ่านเป็นบางตอน

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๔

...วันนี้คงเป็นวันที่ประทับใจไปอีกนานแสนนาน ที่อารีพันธุ์เอารถมารับคุณยายที่ครัวหลังจะพาไปลานธรรม คุณยายดูสดชื่นเบิกบาน

...ที่อารีพันธุ์ขับรถไปทางด้านหลังของลานธรรม ทางกองดินที่เรากำลังมีการขุด บุกเบิก ปรับพื้นที่ เพื่อเตรียมการสร้างพระเจดีย์ พื้นที่บริเวณนั้นเต็มไปด้วยกองดินสีดำ สดลูกหูลูกตา แต่ละกองใหญ่สูงท่วมหัว ระหว่างกองดินบางช่วง มีช่องทางพอที่จะให้รถวิ่งเข้าไปได้ ตรงกลางพื้นที่มีธงสีแดงเป็นสัญลักษณ์ปักอยู่ เพื่อบอกตำแหน่งที่จะสร้างพระเจดีย์...

ข้าพเจ้าดีใจมากที่ได้มาสถานที่แห่งนี้ พร้อมกับคุณยาย และที่อารีพันธุ์ ฦ ผืนดินแห่งนี้ จากทุ่งนาฟ้าโล่ง ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า

ก็จะเป็นบุญสถานอันยิ่งใหญ่ ขอให้คุณยายมีสุขภาพแข็งแรง ได้อยู่ดูเห็นความสำเร็จของ ๒,๐๐๐ ไร่ ที่สำเร็จครบทุกอย่าง...

พี่อารีพันธุ์ขั้บรรณรอบลานธรรมอีก ๒ รอบ พอแดดอ่อนก็พาคุณยายเดินขึ้นไปบนลานธรรม คุณยายเดินตรงไปที่พระประธานสี่ขาวองค์ใหญ่ ซึ่งตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่บนลานธรรมมาถึงหน้าองค์พระ คุณยายนั่งลงตรงแผ่นไม้ที่ทำเป็นขั้น ๆ ซึ่งมี ๒-๓ ขั้น ก่อนจะขึ้นไปถึงองค์พระ คุณยายกราบ ๓ ครั้ง แล้วท่านพนมมือขึ้น มองไปที่พระประธานสี่ขาวองค์โต คุณยายพูดอธิษฐานกับพระพุทธรูปว่า

“หลวงพ่อ ๆ ช่วยยายบอกบุญกองผ้าป่าด้วย
ให้ได้กองเยอะ ๆ เงินเข้าเยอะ ๆ
เอามาให้พวกเขาใช้สร้างพระเจดีย์
ขอให้ยายแข็งแรง ตอนนี้ยายไม่ค่อยมีแรง...”

แม้ไม่มีใครบอกท่านว่าการสร้างพระเจดีย์ ต้องใช้งบประมาณเท่าใด แต่คุณยายท่านทราบดี ท่านจะอธิษฐานตามสมบัติอยู่ตลอดเวลา ช่วงนั้นคุณยายท่านมักจะปรารภว่า

“ขุดขี้ดินแล้ว ขุดขี้ดินอีก
เมื่อไรพระเจดีย์จะขึ้นสักที
ยายจะทันได้เห็นหรือเปล่า”

พร้อม ๆ กับยกมืออธิษฐานว่า

“ขอให้เงินไหลมาเทมา
ให้ได้สร้างพระเจดีย์เสร็จไว ๆ”

คุณยายท่านยังเล่าให้ฟังอีกว่า

“ยายมีพระธาตุयेอะ ของยายทองสุกให้มา
ยายเอาให้หลวงพ่อกับไว้
แล้วมีคนเอามาให้หลวงพ่อกับอีกयेอะ
หลวงพ่อบอกว่า จะเอาไว้ใส่ในพระเจดีย์
ไม่รู้เมื่อไรพระเจดีย์จะเสร็จ
ยายจะทันเห็นพระเจดีย์หรือเปล่านั้นไม่รู้
สาธุ ขอให้เงินไหลมาเทมา
ให้ได้สร้างพระเจดีย์เสร็จไว ๆ”

จวบจนกระทั่งในเวลาต่อมา วันศุกร์ที่ ๘ กันยายน พ.ศ.
๒๕๓๘ คุณยายได้ไปร่วมพิธีตอกเสาเข็มต้นแรกสร้างมหาธรรม
กายเจดีย์ วันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้ไปร่วมพิธีเทคอนกรีต
ฐานรากธรรมกายเจดีย์ และยังได้ไปร่วมพิธีตอกเสาเข็มต้น
สุดท้ายสร้างมหาธรรมกายเจดีย์

พระเจดีย์เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา พร้อม ๆ กับสุขภาพ
ลังซารของคุณยายเริ่มอ่อนแรงลง แต่ถึงกระนั้นเมื่อมีโอกาส ก็

อารีพันธุ์จะพาคุณยายไปนมัสการอธิษฐานกับพระเจดีย์ และดู
ความคืบหน้าของพระเจดีย์เป็นระยะ ๆ กระทั่งประดิษฐานองค์
พระธรรมกายภายนอกสำเร็จเรียบร้อย

ในวันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นวันเฉลิมฉลอง
และสถาปนามหาธรรมกายเจดีย์ มีพระภิกษุ สามเณรจากทั่ว
สังฆมณฑลมาร่วมงานเป็นจำนวนเรือนแสน มีสาธุชนหลังไหล
มาจากทั่วสารทิศทั้งในประเทศและต่างประเทศ พื้นที่ลานธรรม
รอบมหาธรรมกายเจดีย์รอบใน เต็มไปด้วยสีเหลืองของผ้ากาสา
พัสดร์ รอบนอกโอบล้อมด้วยชุดสีขาวของเหล่าสาธุชนในรอบนอก
เป็นภาพอันน่าปิติและน่าตื่นตาตื่นใจแก่ผู้ที่ได้พบเห็น คุณยายได้
มีโอกาสนั่งรถไปชมภาพอันเป็นทัศนียภาพที่วิเศษด้วยตัวท่านเอง

แม้ในวันนี้ท่านได้ละสังขารจากพวกเราไปแล้ว

พื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา

แม้ว่าท่านยังไม่ทันได้เห็นความสำเร็จ

เสร็จสมบูรณ์ครบทุกอย่าง

แต่คุณยายก็ยังทันได้มีส่วนร่วมวางรากฐาน

แห่งความสำเร็จไว้ให้ครบหมดทุกอย่าง

แม้แต่มหาวีรหารพระมงคลเทพมุนีที่กำลังจะก่อสร้าง
คุณยายก็ได้ไปร่วมในพิธีตอกเสาเข็มต้นแรก
และต้นสุดท้าย
คงคอยแต่ให้พวกเราลูกหลานสมัครสมานสามัคคี
ร่วมแรงร่วมใจทำต่อไปให้สำเร็จจนเสร็จครบทุกอย่าง
และช่วยกันดูแลทำนุบำรุง อารงรักษาสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้
ให้อยู่คู่วัดพระธรรมกายต่อไปตราบนานเท่านาน

